

C5 – OND1

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

29 september 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanwending van het lestijdenpakket en de nood aan een middenkader in het buitengewoon basis-onderwijs	1
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de invloed van een VSKO-enquête op de evaluatie van het participatiedecreet	4
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de stijgende energiekosten voor scholen	4
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over leerlingen en studentenstages	7
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de zin van een wettelijke informatieplicht van scholen ten aanzien van ouders	9
Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de raad van beroep in het kader van de evaluatie, maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschaps-onderwijs	11

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanwending van het lestijdenpakket en de nood aan een middenkader in het buitengewoon basisonderwijs

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag gaat over de aanwending van het lestijdenpakket en de nood aan een middenkader in het buitengewoon basisonderwijs. Sinds de invoering van het lestijden- en lesurenpakket voor het buitengewoon basisonderwijs wordt de aanwending van deze pakketten beperkt tot 94,5 procent. De Vlaamse Regering keurde bij het begin van het schooljaar 2002-2003 een toepassing van 100 procent van het lesurenpakket voor de paramedische omkadering goed. In het buitengewoon basisonderwijs werd dit heel positief onthaald en worden nu ook de gunstige effecten ervan ervaren.

Op het pedagogisch-didactische vlak echter kan het buitengewoon onderwijs op dit moment niet rekenen op een aanwending van 100 procent. Dat leidt tot een minder comfortabele situatie voor de algemene en sociale vorming in het buitengewoon onderwijs. Het aantal leerlingen in het buitengewoon onderwijs stijgt niet sterk, maar de hulp en de begeleiding die er nodig zijn, vragen heel wat expertise en een enorme investering. Daarom wordt nu aan de alarmbel getrokken en wordt gevraagd het lesurenpakket voor 100 procent aan te wenden.

Daarnaast wordt ook het probleem aangehaald dat er in het buitengewoon basisonderwijs geen middenkader aanwezig is. De directies van de basisscholen in het gewoon onderwijs hebben het al niet gemakkelijk, maar die van het buitengewoon onderwijs moeten, met de wijzigingen die zich in het veld voordoen, naast hun pedagogisch-didactische opdracht ook heel wat aan management en organisatie doen. Dat is zeker het geval met dingen als zorgverbreding, als gevolg van de inclusiegedachte, en met de samenwer-

king met het gewoon onderwijs. Dat alles maakt dat de directeur andere taken op zich moet nemen, en minder aandacht kan besteden aan de pedagogisch-didactische en therapeutische aspecten.

Mijnheer de minister, op welke manier kunt u daar in de toekomst aan tegemoetkomen? Hoe kunnen zij hun opdracht beter uitvoeren, zodat de aandacht voor het pedagogisch-didactische en het therapeutische niet verloren gaat? Hoe kan ervoor worden gezorgd dat ze zich kunnen bezighouden met het organisatorische, zonder het pedagogisch-didactische te vergeten?

Wat mogen we verwachten met betrekking tot de aanwending voor 100 procent van het lestijdenpakket in het buitengewoon basisonderwijs? Welke timing is daarvoor mogelijk? Is het mogelijk dat toe te passen als er wordt gewerkt aan een nieuwe financiering van het leerplichtonderwijs, en specifiek van het buitengewoon basisonderwijs? Kan dit bij die gelegenheid opnieuw bekeken worden? Overweegt u maatregelen om tegemoet te komen aan de behoefte aan een middenkader in het buitengewoon basisonderwijs? Welke mogelijkheden ziet u op dat vlak?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mevrouw Helsen vertolkt een terechte zorg van het buitengewoon basisonderwijs. Ik zou de vraag echter willen verruimen naar het basisonderwijs in het algemeen.

Mijnheer de minister, ik ben de eerste om toe te geven dat er reeds grote inspanningen worden geleverd, en dat er een inhaaloperatie aan de gang is. Toch hoor ik bij contacten met het basisonderwijs dat er nog steeds vraag is naar dat middenkader. Zijn er in de loop van deze legislatuur nog perspectieven?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, de twee vragen sluiten inderdaad op elkaar aan. Mevrouw Helsen stelt een tweeledige

vraag, en heeft het enerzijds over het optrekken van het aanwendingspercentage voor de berekening van het lestijdenpakket voor het onderwijzend personeel in het buitengewoon basisonderwijs, en anderzijds over een bijkomend pakket voor de aanstelling van een middenkader. De twee hebben veel met elkaar te maken.

De discussie die we eerst moeten voeren, is die over wat we in ons jargon het beleidsvoerend vermogen van de scholen noemen en over wat we daarvoor moeten doen. De startdag van de VLOR vandaag handelt daarover, en vanmorgen heb ik er een aantal bedenkingen over geformuleerd. Ik nodig u uit die eens te bekijken.

Nu gaat het om de materiële voorwaarden om het beleidsvoerend vermogen van de scholen op te krikken. Mevrouw Helsen, uw twee vragen zijn me bekend, en ik ga er van uit dat ze ook gesteld zullen worden bij de nu lopende CAO-besprekingen, want ze leven ook in de syndicale wereld. Ik heb daarvoor ook begrip.

De discussie wordt ook doorkruist door het feit dat ik heel binnenkort een conceptnota wil publiceren over een heel belangrijk thema, waarover al enkele jaren uitvoerig wordt gedebatteerd. Dat debat zou ik willen beantwoorden met het idee van een onderwijscontinuüm. Ik bedoel daarmee dat er een hele ketting van mogelijkheden moet zijn, die vertrekt in de school voor buitengewoon onderwijs en eindigt in de gewone school, met heel veel schakels waarin verschillende dingen worden aangeboden in samenwerkingsverbanden allerhande.

Dat moet het liefst een stevige ketting zijn waarop men makkelijk van de ene schakel naar de andere kan gaan, en van waaruit we dan op allerlei verschillende problemen van kinderen en leerlingen een antwoord kunnen bieden. Die ketting moet het mogelijk maken om inclusiever te werk te gaan.

We ontwikkelen het idee van het onderwijscontinuüm. Ik heb dat in het debat gebracht op een studiedag van het buitengewoon onderwijs van het vrij katholiek onderwijs. We mogen daar niet op voortlopen. We hebben eerst een concept nodig. We willen een soort aanbodstructuur waarin het buitengewoon onderwijs een gherdefinieerde plaats vindt. We moeten praten over de nodige omkadering en het beschikbare geld voor het buitengewoon onderwijs. Dat is een van de redenen waarom ik mij vandaag

niet durf engageren, naast mijn algemene voorzichtigheid. We zullen hoe dan ook beleidskeuzes moeten maken, ook louter budgettaire en financieel. We moeten een evenwicht zoeken tussen alle middelen.

Ik wil wel enkele aandachtspunten noemen. De aanwendingspercentages die u vermeldt, werden ingevoerd in 1982 als een budgettaire maatregel. Ik zat toen in de oppositie, maar het is zo. Momenteel is het aanwendingspercentage voor het lestijdenpakket in het buitengewoon basisonderwijs 94,5 percent. Als we dat optrekken naar 100 percent zal dat 8.064.000 euro kosten. Elke verhoging met een half percent kost 733.118 euro. Dat is een keuze met significante budgettaire gevolgen. We moeten dat met de meeste zorg bekijken.

Ik wil daar een bedenking bij maken zonder vooruit te lopen op de discussie over het onderwijscontinuüm. Een verhoging van het aanwendingspercentage betekent het uitsmeren van middelen over alle scholen in al hun diversiteit. Dat kan rechtvaardig klinken, want iedereen krijgt dan evenveel. Dat kan overkomen als de blinde benadering van een aantal niet-vergelijkbare entiteiten. Dat kan aanvoelen als de versnippering van de beschikbare middelen. We zouden ook kunnen pleiten voor het meer gericht inzetten van de middelen, namelijk daar waar ze het hardst nodig zijn of het meeste effect hebben. Dat voorstel houdt qua techniek eigenlijk in dat we de ogen sluiten voor diversiteit en voor de verschillende noden. Iedereen krijgt een klein beetje – ‘tournee générale’ zeg maar.

Scholen hebben momenteel al heel wat mogelijkheden – alhoewel we dat niet zo formaliseren – om een middenkader aan te stellen. De verschillende puntenenveloppes die aan scholen worden toegekend, hebben precies die bedoeling. De wijzigingen in Onderwijsdecreet XV hebben dit nog eens extra in de verf gezet. Samenwerking binnen een scholengemeenschap geeft de directies, het ondersteunend personeel en – specifiek in het buitengewoon onderwijs – het paramedisch, sociaal, psychologisch, orthopedagogisch en medisch personeel de mogelijkheid om zich te specialiseren.

Scholen kunnen hun lestijdenpakket autonoom inrichten. Dit biedt de mogelijkheid om mensen een andere functie te geven dan die van klastitularis. Er is een mogelijkheid tot BPT (bijzondere pedagogische taken) en scholen voor buitengewoon basisonderwijs kunnen een zogeheten BLOA (bijzondere leerkracht opvoedkundige activiteiten) aanstellen of een BLIO

(bijzondere leerkracht individueel onderwijs), een onderwijzer belast met het onthaal, de observatie en de tijdelijke begeleiding van de nieuwe leerlingen of de leerlingen die bijzondere individuele hulp nodig hebben. Mensen in BPT-lestijden, de BLIO's en de BLOA's, vervullen zeer vaak wat we een middenkaderfunctie kunnen noemen.

In 2002 werd het aanwendingspercentage voor de berekening van de paramedische, medische, sociale, psychologische en orthopedagogische omkadering opgetrokken. Dit gebeurde om de scholen in staat te stellen om meer mensen van de nieuwe disciplines die sinds 1997 mogelijk zijn – arts, psycholoog, ergotherapeut, maatschappelijk werker, psycholoog, pedagoog en orthopedagoog – aan te trekken. Ook vanuit deze omkadering kunnen mensen in een zekere middenkaderfunctie werken en vanuit hun opleiding zijn sommigen hier uitstekend voor geplaatst.

Ik ben absoluut voorstander van maatregelen die het beleidsvoerend vermogen van scholen verhogen. Ik heb deze morgen nogal scherpe bewoordingen gebruikt: we moeten alles doen om de beleidskracht van de scholen te verhogen. Daarmee zeggen we duidelijk en simpel wat we willen. Dat veronderstelt middelen en een bepaalde manier van aansturen. We zullen keuzes moeten maken over de inzet van de middelen en daarover kan ik nog geen duidelijkheid geven. Zo ben ik niet onmiddellijk van plan om nieuwe ambten op te richten. Ik vind dat we de onderscheiden ambten beter op elkaar kunnen afstemmen. Zo moeten de huidige ambten binnen het opvoedend hulppersoneel, wat nog bestaat in het buitengewoon onderwijs, ondersteunend personeel, in het gewoon secundair en volwassenenonderwijs, en beleids- en ondersteunend personeel, in het basisonderwijs, geharmoniseerd en op elkaar afgestemd worden. Ik wens veeleer tegemoet te komen aan nieuwe noden door functiedifferentiatie door te voeren binnen de bestaande en op elkaar afgestemde ambten.

Dit doet mij aarzelen om voluit mee te gaan in de term middenkader. Ik vind dat we veeleer voor taak- en functiedifferentiatie moeten kiezen dan nieuwe ambten te creëren. We moeten absoluut uitgaan van de bestaande mogelijkheden en die eventueel versterken. Ik wil zeker de reële autonomie van de scholen zoveel mogelijk respecteren en zelfs versterken. Dat was precies het thema van mijn inleiding bij de VLOR-startdag.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ik dank de minister voor het antwoord. Er zullen de komende periode nog veel vragen moeten worden beantwoord als we concreter ingaan op het onderwijscontinuüm. Ik denk dat deze problematiek nog zal terugkeren in de commissie.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik was daarnet ook op de studiedag aanwezig. We moeten toch opletten. Het antwoord van de minister is dat de scholen maar moeten gaan samenwerken in scholengemeenschappen en dergelijke, en dan krijgen ze bijkomende middelen. Ik hoorde vandaag een voorbeeld van een school in Wichelen met 580 leerlingen in het basisonderwijs en met vijf vestigingsplaatsen. Hier speelt een totaal andere problematiek dan de stedelijke problematiek met grote scholen die op korte afstand van elkaar liggen.

Bij samenwerkingsvormen worden er bijkomende middelen en personen gegeven als een soort middenkader, maar ik heb de indruk dat dat middenkader moet dienen om de coördinatieproblemen op te vangen die ontstaan omdat de scholen moeten samenwerken. Dat zorgt niet voor extra beleidsvoering. Samenwerken heeft niet alleen voordelen, maar leidt ook tot problemen, zeker als het onderwijs verspreid zit op verschillende vestigingsplaatsen, bijvoorbeeld in een meer landelijk gebied. Ik vind uw antwoord dus geen echt antwoord.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb dat voorbeeld niet gehoord, want ik was al vertrokken, ik kan er dus niet over oordelen. Het kan heel relevant zijn om daar eens over na te denken. Ik heb ook geen antwoord gegeven, u trekt wat te snel die conclusie. Ik heb vanmorgen niet gezegd dat ze maar moeten samenwerken.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Er zijn sporen uitgezet. U laat hoop groeien over het onderwijscontinuüm, maar ik zou graag iedereen ertoe aanzetten om eens op het veld na te gaan waar directies in het basisonderwijs en het buitengewoon basisonderwijs allemaal bezig mee moeten zijn. Ik denk bijvoorbeeld alleen nog maar aan alles wat te maken heeft met veiligheid. We beseffen nog niet wat er allemaal op de directies en leerkrachten afkomt. Ik wil de minister zeggen dat hij regelmatig op het terrein moet gaan

kijken, en ik weet dat hij dat ook doet, want het is een grote ondersteuning voor de mensen zelf.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de invloed van een VSKO-enquête op de evaluatie van het participatiedecreet

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de minister, mijnheer de voorzitter, op 2 april 2004 bekrachtigde de Vlaamse Regering het decreet betreffende participatie op school en de Vlaamse Onderwijsraad. Dit decreet regelt verschillende aspecten inzake participatie in het basis- en secundair onderwijs. Ook in het Vlaams regeerakkoord wordt naar het participatiedecreet verwezen. Er is voorzien in een evaluatie na 3 jaar om eventueel een aantal bijstellingen te doen.

Ondertussen heeft het VSKO een enquête gedaan bij haar scholen waarin werd gevraagd in welke mate de schoolraad in de scholen is geïnstalleerd. De cijfers werden onlangs bekendgemaakt. Van de katholieke basisscholen is een op de tien scholen niet kunnen overgaan tot de installatie van de schoolraad, maar in het buitengewoon basisonderwijs is dat een nog groter probleem. In het secundair onderwijs liggen de cijfers wel gunstiger.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover de huidige situatie waarbij heel wat basisscholen uit het buitengewoon onderwijs er niet in slagen om de schoolraad te installeren? Overweegt u iets te doen op basis van deze cijfers, en indien ja, wat? Bent u nog steeds van plan om 3 jaar te wachten vooraleer te evalueren? We kunnen nu echter al duidelijk vaststellen dat het niet eenvoudig is om het decreet toe te passen, vooral dan in het buitengewoon onderwijs.

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Mevrouw de voorzitter, we hebben allemaal het persbericht gelezen. Ik heb de enquête niet gezien en kan de waarde ervan dus vrij moeilijk inschatten. Ik kan wel een vraag stellen die een suggestie inhoudt: welke initiatieven wil de minister ontwikkelen om alsnog de oprichting van die schoolraden mogelijk te maken?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Het probleem doet zich niet alleen voor in de sector van het vrij onderwijs, maar ook in het stedelijk en gemeentelijk onderwijs.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik heb kennis genomen van de enquête van het VSKO, die plaatsvond bij de katholieke scholen in het gewoon en buitengewoon basis- en secundair onderwijs. Rekening houdend met de respons, weten we van een kleine helft van de bevraagde scholen of ze al dan niet een schoolraad hebben, weten we of de diverse geledingen in de raad vertegenwoordigd zijn en kennen we de wijze waarop de raden worden aangeduid. Dat is zeer zinvolle informatie, maar het lijkt me onvoldoende om er conclusies aan te koppelen.

Als basis voor eventuele bijstellingen aan het participatiedecreet wil ik de timing inzake evaluatie, zoals afgesproken binnen de Vlaamse Regering – met name evaluatie na 3 jaar –, behouden. Het is mijns inziens noodzakelijk dat de evaluatie voor alle netten en vanuit een bredere benadering gebeurt, vooraleer wijzigingen aan het participatiebeleid worden voorgesteld.

We voeren op dit moment wetenschappelijk onderzoek uit om een goede evaluatie te maken. De Universiteit Antwerpen heeft de opdracht om tegen eind 2005 een participatiebarometer te ontwikkelen, om de participatie op schoolniveau in kaart te kunnen brengen. Dat instrument heeft een tweevoudig opzet: aan scholen de mogelijkheid bieden om via zelfevaluatie na te gaan wat de stand van zaken is inzake participatie op hun school, en de overheid in staat stellen om op macroniveau een beeld te krijgen van de mate waarin de beleidsinitiatieven, waaronder het reglementaire kader inzake participatie, maatschappelijke effecten hebben.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de stijgende energiekosten voor scholen

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Vorig werkjaar kwamen de stijgende energiekosten reeds aan bod in deze

commissie. Mijnheer de minister, u stelde toen voor het probleem voor te leggen aan de Vlaamse Regering. Ik wil dan ook informeren naar de stand van zaken.

Via de pers hebben we kunnen vernemen wat het resultaat is van de besprekingen binnen de Vlaamse Regering en wat het betekent voor onderwijs, maar ik denk dat het interessant is om dat niet alleen via de pers te vernemen, maar er ook in de commissie vragen over te stellen.

Mijnheer de minister, wat is het resultaat van het overleg? Wat betekent dat heel concreet voor de scholen? Zijn er mogelijkheden om dit schooljaar scholen financieel te ondersteunen? Welke toekomstige concrete maatregelen overweegt u? Op welke manier wordt gehoor gegeven aan een brief van de verschillende inrichtende machten van de onderwijsinstellingen en internaten?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik heb bij een aantal scholen geïnformeerd naar het verbruik van de voorbije jaren. Blijkt dat verschillende scholen uit Eeklo, met samen 3000 leerlingen, een gezamenlijk verbruik hebben van 340.000 liter mazout per jaar. Een school uit Gent met 1150 leerlingen en een internaat verbruikt 185.000 liter per jaar.

In mei vorig jaar bedroeg de prijs van stookolie 0,44 euro per liter. Bij een forse prijsstijging kunnen we ons voorstellen wat dat betekent voor de begroting, de meerjarenbegroting en de geplande investeringen. Heel wat scholen zitten met de handen in het haar als ze de energiefacturen zien.

Volgende maand zullen de verwarmingskranen opgedraaid moeten worden. Mijnheer de minister, ziet u een spoor van enig rampenfonds? U zei dat beleidskracht belangrijk is, maar als de centen naar energie moeten gaan, vrees ik een beetje voor de beleidskracht.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, het is ontegensprekelijk zo dat de sterke stijging van de olieprijs een zware impact heeft op de werkmiddelen van de scholen. Tijdens de opmaak van de begroting voor 2006 is deze aangelegenheid grondig onderzocht en besproken binnen de regering.

Niet alleen de scholen – zoals werd benadrukt door de andere ministers –, maar ook de gezondheids- en welzijnsinstellingen, de economische sectoren, het

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en vele anderen worden hierdoor getroffen. Het is een algemeen probleem, en na een debat heeft de regering beslist het op een samenhangende wijze aan te pakken.

Voorlopig is een beperkt bedrag van 5 miljoen euro gereserveerd om in de loop van 2006 aan zeer specifieke noden tegemoet te komen. Over de wijze van besteding van dit bedrag zijn binnen de regering nog geen afspraken gemaakt. De regering heeft zich ook voorgenomen om het probleem van de energiekost opnieuw te bekijken, zowel bij de tweede begrotingscontrole 2005, later dit najaar, als bij de begrotingscontrole 2006, in het voorjaar.

Voorkomen is toch beter dan genezen. De Vlaamse Regering heeft dan ook geoordeeld dat een spoedprogramma voor het energiezuinig maken van scholen en andere gebouwen nodig is. We denken dat dit op termijn een beter beleid is dan het gewoon compenseren van de energiefactuur.

Bij de begrotingsbesprekingen voor 2006 is 10 miljoen euro uitgetrokken voor rationeel energiegebruik in scholen en andere openbare gebouwen. Minister Peeters en de ministers die gebouwen onder hun bevoegdheid hebben, zullen daar samen werk van maken.

Voor de scholen heb ik een aantal praktische suggesties die momenteel technisch worden uitgewerkt. Scholen moeten een energieboekhouding kunnen opstarten. In zo'n boekhouding worden de verbruiksgegevens nauwgezet bijgehouden, zodat afwijkingen snel opgemerkt en verholpen kunnen worden. Via een softwarepakket zouden scholen hun energieverbruik dan kunnen spiegelen aan dat van scholen met bijvoorbeeld een gelijkaardig aantal leerlingen of met eenzelfde oppervlakte.

Een ander instrument zijn energie-audits en gerichte meetcampagnes. Die geven op een systematische manier inzicht in de mogelijke energiebesparingen. Er zou bijvoorbeeld kunnen worden afgesproken dat elke scholengemeenschap een meetcampagne doet in één van haar gebouwen.

Voor deze REG-maatregelen moeten de scholen de nodige knowhow in huis hebben. Ik wil daarom nagaan of hiervoor in elke scholengemeenschap iemand gedeeltelijk kan worden vrijgemaakt. In elk

geval moet in voldoende nascholing worden voorzien.

Ik stel voor om een deel van de REG-middelen in te zetten voor het opsporen van problemen en voor gedragsverandering. Een ander deel moet gaan naar investeringen in energiebesparingen. Hierbij kan worden gedacht aan extra subsidies voor hoogrendementsketels, thermostatische kranen en dergelijke. Dit soort maatregelen beïnvloedt immers rechtstreeks de hoogte van de energiefactuur. Een voldoende groot gedeelte van het bedrag moet naar deze reële investeringen kunnen gaan.

Ik wil hierbij ook verwijzen naar de plannen inzake schoolinfrastructuur. U weet dat ik werk aan een alternatief financieringsmechanisme dat op vrij korte termijn een inhaaloperatie in scholenbouw mogelijk moet maken. Voor nieuwe schoolgebouwen wil ik zeer strikte normen inzake energiezuinigheid hanteren. De inhaaloperatie biedt hier dus extra kansen om een vooruitgang te boeken inzake rationeel energiegebruik.

Met de vertegenwoordigers van de inrichtende machten hebben reeds verkennende gesprekken plaatsgehad. Ik zal op basis van de beslissingen van de Vlaamse Regering in het kader van de begroting 2006 ook formeel antwoorden op de brief die ze mij hebben gestuurd.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Het is belangrijk om een onderscheid te maken tussen de problemen op zeer korte termijn en de aanpak op lange termijn. De problematiek op korte termijn mag niet worden onderschat. Het is belangrijk dat scholen op een degelijke manier kunnen werken. Er moet grondig worden nagegaan op welke manier er oplossingen kunnen komen voor scholen die in ernstige financiële problemen zullen komen door de hoge energiefactuur.

Ik ga er volledig mee akkoord dat u voor nieuwbouw strikte voorwaarden stelt. Dit kan ook van toepassing zijn op verbouwingswerken.

U denkt eraan om een personeelslid vrij te maken binnen de scholengemeenschap om deze nieuwe taak op zich te nemen. Ik stel me daar vragen bij. Scholen zullen daar niet erg gelukkig mee zijn. Er komt

specifieke kennis en deskundigheid aan te pas. Is het niet verstandig om na te gaan welke instanties in Vlaanderen momenteel al bezig zijn met dit thema? De gemeentebesturen hebben bijvoorbeeld duurzaamheidsambtenaren die op dat vlak toch expertise hebben opgebouwd. Er zijn nog andere instanties in de provincies die heel wat kennis ter beschikking kunnen stellen. We moeten nagaan of deze mensen niet kunnen worden ingezet ter versterking van het onderwijs in plaats van de opdracht volledig door te schuiven naar het onderwijsveld.

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Baelen: Dit is een concreet voorbeeld van een regiefunctie die een lokale overheid op zich zou kunnen nemen ten aanzien van de onderwijsverstrekkers op haar grondgebied. Ik stel vast dat CD&V daarvoor gewonnen is.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Mijnheer de minister, er kan natuurlijk aan gedacht worden om de thermostaat wat lager te zetten en een aantal pull-overs meer aan te trekken. Men kan ook leerlingen en leerkrachten aanzetten om wat meer te bewegen tussen de lestijden in. Dat neemt niet weg dat er een probleem blijft.

Inzake het vrijmaken van een persoon binnen de scholengemeenschap, sluit ik me aan bij het betoog van mevrouw Helsen. De expertise is niet altijd aanwezig in de school. Het moet vrij worden gelaten. Waar de expertise aanwezig is, kan die worden aangewend.

U wacht de begrotingscontrole af. We rekenen erop dat u inspanningen zult doen om kolen en mazout klaar te houden. Ik veronderstel dat u niet de geschiedenis wilt ingaan als de minister die de kinderen in de kou liet staan.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Ofwel kan iemand binnen de school worden vrijgesteld, ofwel kunnen externen worden geraadpleegd. Naast de overheidsactoren zijn ook sommige, al dan niet commerciële privé-organisaties daarin gespecialiseerd. Als onderwijs wil ondersteunen dat externe organisaties een aanbod doen aan onderwijs, dan is dat een voorbeeld van een domeinoverschrijdende subsidiëring. Tussen Jeugd en Onderwijs heeft dat al problemen gegeven.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, ik noteer het pleidooi. Niettemin is het goed dat we nog niets hebben beslist, want we kennen het resultaat nog niet. Het is wel duidelijk dat er vandaag een probleem bestaat.

Mevrouw Helsen, ik noteer ook uw suggestie om de lokale overheden aan te spreken. We moeten de scholen niet overstelpen met te veel verplichtingen. Het is beter om hulp te bieden. Met een beetje hulp kunnen we wellicht meer realiseren dan vandaag. Ik zou niemand verplichten om mensen vrij te stellen. Er is waarschijnlijk wel vraag naar om iemand van de scholengemeenschap daarvoor op te leiden of vrij te stellen. Het laatste woord hierover is zeker niet gezegd.

Ik onderscheid 3 methodieken. We moeten nagaan of we met de lopende financiering bepaalde efficiëntieverhogende maatregelen kunnen aanmoedigen inzake gedrag. Dat moet worden gemeten, daarvoor is een energieboekhouding nodig. Men zegt mij dat dat zeer succesvol is. We moeten ook denken aan kleinschalige projecten van vernieuwbouw, investeren in installaties, beglazing, enzovoort. Een aparte financiering hiervoor is misschien nuttig. Ten slotte moeten we ons ook afvragen wat we doen bij grote vernieuwbouw- of nieuwbouwprojecten. Daarin moet een en ander een belangrijke dimensie krijgen.

Ik hou die zaken uit elkaar. De regering heeft daarover geen beslissingen genomen, behalve inzake de 10 miljoen euro bovenop de toevoeging aan het budget schoolopbouw, voor scholen en andere gebouwen. We zullen nagaan hoe we dat zo goed mogelijk kunnen besteden.

Ik ga ervan uit dat we dit snel concreet kunnen maken onder leiding van minister Peeters. Ik zie niet op tegen een domeinoverschrijdende samenwerking.

De heer Jos De Meyer: Komen projecten voor investeringen in verwarming in aanmerking voor versnelde procedures bij DIGO?

Minister Frank Vandenbroucke: De procedure voor dat soort investeringen is al snel. Het probleem is niet de snelheid, maar wel de kwantiteit en de mate van financiering. Dat roept gevoelige evenwichten op.

Ik ben aan het onderzoeken welke acties er in de scholen moeten gebeuren. Dat heeft niets te maken met investeringen. Wat gebeurt er in DIGO en in RAGO? Welke extra impuls kunnen we dan geven?

Als we een grootschalige inhaaloperatie alternatief financieren, dan moeten we scholen bouwen of verbouwen die veel energiezuiniger zijn dan in het verleden. Mijn antwoord is dus nog niet definitief inzake de methode, maar het geld ligt wel op tafel.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over leerlingen- en studentenstages

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Op 13 januari 2005 stelden mevrouw Berx en ikzelf in deze commissie al vragen om uitleg over de problematiek van de leerlingen- en studentenstages in het onderwijs naar aanleiding van het desbetreffende Koninklijk Besluit van federaal minister Van den Bossche van 21 september 2004. Mijnheer de minister, u benadrukte toen het belang van de dialoog met de federale diensten om die thema's verder te verhelderen en te verfijnen.

In de begrotingsbesprekingen 2005 kwam er bovendien positief nieuws in verband met een overheidstegemoetkoming voor de kosten van het arbeidsgeneeskundig onderzoek van de stagiairs. Aan de vooravond van het nieuwe schooljaar, op 31 augustus 2005, verscheen via Edulex een wijziging van de rondzendbrief leerlingenstages in het secundair onderwijs van 16 september 2002, onder voorbehoud van definitieve goedkeuring van het besluit tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 21 september 2004, betreffende de bescherming van stagiairs. Dit is geen goed voorbeeld van regelgeving, maar dat is een andere discussie.

Voortaan zal de federale regering de kosten dragen van het medisch onderzoek van leerling-stagiairs via het Fonds voor Beroepsziekten, op voorwaarde dat dit onderzoek door de stagegever wordt toevertrouwd aan de externe preventiedienst van de school in kwestie.

Er wordt benadrukt dat het gezondheidstoezicht wordt beperkt tot die gevallen waarin het strikt noodzakelijk is. Toch rijzen er bij de voorgestelde wijzigingen niet onbelangrijke vragen, waarop ik graag een antwoord zou krijgen. Is de externe preventiedienst

van de school in staat om de arbeidsrisico's bij de stagegever accuraat te beoordelen? Is de stagebegeleider van de school in staat om de risicoanalyse te doen in eenmanszaken, zoals voorzien in de rondzendbrief? Klopt het dat die regeling strijdig is met de wetgeving en alleen berust op een afspraak tussen minister Van den Bossche en het Vlaamse onderwijs? Volstaat het medische schooltoezicht of een gewoon doktersattest voor stagiairs die jonger zijn dan 18 jaar en voor wie geen specifieke risico's gelden? Zijn de onderwijsinstellingen in staat om er zelf op toe te zien dat er geen overconsumptie van gezondheidstoezicht is? Waarom wordt bij de financiering door de overheid een onderscheid gemaakt tussen de stagegevers? Betekent de federale financiering dat het gereserveerde budget van 1,9 miljoen euro in de Vlaamse onderwijsbegroting nu naar andere doeleinden gaat? Zo ja, welke?

De voorzitter: Minister Vandebroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandebroucke: Mevrouw de voorzitter, de risicoanalyse moet in principe voor alle partijen duidelijk maken of er aan de betrokken werkpost voor de stagiair al dan niet risico's zijn verbonden. Indien de school – in casu de preventieadviseur – alsnog vragen heeft of een bevestiging wil, dan biedt COPRANT vzw, een vereniging van coördinerende preventieadviseurs uit de provincie Antwerpen die ik hierbij heb betrokken, via een daartoe opgezette elektronische helpdesk, adequate informatie. Het is echter alleen de arbeidsgeneesheer van de externe preventiedienst die de beslissing neemt.

Ook bij het opmaken van een risicoanalyse in eenmanszaken, die dus niet zijn aangesloten bij een externe dienst omdat ze geen personeel hebben, kan de stagebegeleider een beroep doen op COPRANT vzw. Deze organisatie biedt onder meer modelformulieren aan met betrekking tot risicoanalyse. De risicoanalyse dient te worden ondertekend door de werkgever, de stagegever, en door haar of hem alleen, want hij of zij draagt er alleen de verantwoordelijkheid voor. Deze werkwijze, die is overeengekomen tussen de gemeenschappen en de federale overheid bevoegd voor welzijn op het werk, sluit aan bij het opzet en de doelstellingen van de welzijnswetgeving, die het nakomen van de welzijnsverplichtingen bij de stagegever legt.

Voor stagiairs jonger dan achttien jaar die aan geen ander risico dan het leeftijdsrisico zijn onderworpen,

volstaat het medische schooltoezicht dat eerder in de schoolloopbaan werd uitgevoerd. De vorig schooljaar gehanteerde regeling, waarbij huisartsen attesten uitreiken, is niet meer van toepassing.

Om overconsumptie tegen te gaan, wordt van de onderwijsinstellingen verwacht dat uitsluitend die leerlingen voor arbeidsgeneeskundig onderzoek naar de externe preventiedienst van de school zouden worden verwezen bij wie uit de risicoanalyse manifest blijkt dat er risico's zijn die een dergelijk gezondheidstoezicht noodzakelijk maken. Uiteraard dienen ook de externe preventiediensten overconsumptie te bestrijden. Ze zullen in dit verband steekproefsgewijs door het federale Fonds voor de beroepsziekten worden gecontroleerd. Niet-verplichte onderzoeken, zullen door het fonds niet aan de externe diensten worden terugbetaald. Deze diensten kunnen de kosten dan alleen aan de stagegever doorrekenen.

De federale overheid neemt, via het Fonds voor de beroepsziekten, alleen de kosten op zich verbonden aan de arbeidsgeneeskundige onderzoeken die worden uitgevoerd door de externe preventiediensten van onderwijsinstellingen. Indien de stagegever er de voorkeur aan geeft dit onderzoek door de eigen interne of externe preventiedienst te laten uitvoeren, dan draagt hij de kosten zelf. Stagiairs die worden toevertrouwd aan de arbeidsgeneesheer van de interne preventiedienst van de onderneming, leiden immers niet tot meerkosten. De onderzoeken passen namelijk in de algemene opdracht van de geneesheer voor de totaliteit van de werknemers. Bovendien heeft de overheid geen vat op de noodzaak en de omvang van de medische onderzoeken die de onderneming overlaat aan de externe preventiedienst waarmee ze desgevallend samenwerkt. In feite mag men er hoe dan ook van uitgaan dat in de meeste gevallen het gezondheidstoezicht zal worden toevertrouwd aan de externe preventiedienst van de onderwijsinstelling, zodat er geen kosten zijn voor de stagegevers.

De financiële middelen die de Vlaamse Gemeenschap voor de arbeidsgeneeskundige onderzoeken van stagiairs heeft gereserveerd, worden voorlopig alleen aangewend om bij COPRANT vzw een personeelslid uit het onderwijs halftijds te detacheren en tot een bepaald plafond de werkingskosten te vergoeden die voortvloeien uit zijn ondersteuning van de scholen. Indien later dit schooljaar zou worden vastgesteld dat de federale kredieten zijn uitgeput, kan alsnog van de Vlaamse reserves gebruik worden gemaakt, zodat de stages niet in het gedrang zullen komen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U zult begrijpen dat ik deze antwoorden nog verder wil bestuderen. Ik wilde echter vandaag in alle duidelijkheid de vragen naar voren brengen die leven in heel wat scholen die stages organiseren.

Ik wil niet vooruitlopen op datgene wat dit in de praktijk zal meebrengen. U komt regelmatig in scholen. Ik ben ervan overtuigd dat u in de loop van dit schooljaar nog wel zult worden geconfronteerd met deze bekommernissen. En ik vermoed dat we hierover in de loop van dit parlementaire jaar nog wel verder zullen discussiëren.

Minister Frank Vandenbroucke: Deze aanpak zal ongetwijfeld nog kinderziektes kennen. Toevallig heb ik een paar dagen geleden nog eens gepraat met de mensen van COPRANT vzw, ook met de man die de helpdesk bemant. Ik heb hen gevraagd me te melden wat er eventueel schort. Toch is dit een enorme stap voorwaarts. Dit is een systeem met vrijwel geen paperassen voor de betrokken stagegevers, met veel minder zorgen voor de school, met een financiële tegemoetkoming en met een helpdesk in het departement.

Dit is inderdaad zeer nieuw. Daarom krijgen deze mensen dan ook vele vragen. Scholen hebben het nooit echt systematisch bekeken. Het zou me niet verbazen dat er nog kinderziektes opduiken en dat we nog van problemen zullen horen. Ik ben graag bereid daarover verder verslag uit te brengen op basis van uw vragen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de zin van een wettelijke informatieplicht van scholen ten aanzien van ouders

De voorzitter: mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik stel deze vraag over de informatie die scholen aan ouders geven, omdat ik meer en meer tekenen opvang dat er enorm grote

verschillen zijn tussen de scholen en dat er zich heel wat pijnlijke situaties voordoen. Daarbij wordt zeker niet altijd het belang van het kind gediend.

Wanneer ouders van een minderjarig kind samenleven, oefenen zij het ouderlijk gezag over hun kind gezamenlijk uit. Dat is het principe van het co-ouderschap dat is ingevoerd met de wet van 13 april 1995. Volgens de wet mogen derden die te goeder trouw zijn, ervan uitgaan dat elke handeling die gesteld wordt door een van de beide ouders met betrekking tot hun kind, met de toestemming van de andere ouder gebeurt. Hetzelfde geldt wanneer ouders niet meer samenleven.

In de beide scenario's geldt dat vermoeden echter niet meer voor derden die weten of vermoeden dat de ouders het onderling niet eens zijn over een bepaalde beslissing omtrent de opvoeding van hun minderjarig kind. In dat geval moet de school de toestemming vragen aan beide ouders voor bijvoorbeeld de inschrijving van een kind in de school, de keuze tussen godsdienstles en zedenleer of het meedoen aan een bepaalde activiteit. Zulke beslissingen van ouders impliceren dan ook dat beide ouders van de school informatie krijgen over het schoolleven van hun kinderen.

Daar situeert zich echter een probleem. Er is discussie over de precieze interpretatie van het begrip 'derden die te goeder trouw zijn'. Het is niet duidelijk welke voorwaarden vervuld moeten zijn opdat de school redelijkerwijs kan weten of vermoeden dat er geen eensgezindheid meer is tussen de betrokken ouders. Daardoor is het op dit ogenblik voor scholen niet duidelijk of ze in bepaalde gevallen beide ouders moeten informeren en aan beiden toestemming moeten vragen of niet.

Zelfs wanneer een van beide ouders aan de school duidelijk meldt dat er onenigheid is of dat er problemen zijn, en vraagt dat beide ouders geïnformeerd zouden worden en betrokken zouden worden bij bepaalde beslissingen, houdt de school daar vaak geen rekening mee en blijft die ouder in de kou staan. Voor zo'n geval is in geen enkele interventie of sanctie voorzien. De enige mogelijkheid die die ouders hebben, is naar de rechtbank te stappen. Dat kan leiden tot problemen, en het is zeker niet in het belang van het kind.

We vinden het belangrijk dat beide ouders participeren. Het is in het belang van de opvoeding van het

kind dat beide ouders grondig geïnformeerd zijn, zeker over wat er zich op school voordoet. Beide ouders hebben rechten, en het is van belang dat er op dit vlak geen problemen zijn.

Mijnheer de minister, hebt u problemen vastgesteld in verband met de informatie aan beide ouders? Hoe staat u tegenover de invoering van een wettelijke informatieplicht voor scholen ten aanzien van beide ouders? Is dat een werkbaar instrument om de problemen die zich nu voordoen, op te lossen? Zijn er eventueel andere instrumenten om tegemoet te komen aan de problemen die zich de dag van vandaag voordoen, en waardoor het kind in kwestie niet de beste kansen krijgt op begeleiding van beide ouders?

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Bij het lezen van deze vraag om uitleg, vroeg ik me af wat er zou gebeuren wanneer bijvoorbeeld één van de ouders het kind in een bepaalde school of richting inschrijft, en de andere ouder zich daartegen verzet. Worden er dan gerechtelijke stappen gezet? Kunnen deze problemen niet beter in dat forum worden opgevangen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Vooreerst wens ik te benadrukken dat de wetgeving inzake co-ouderschap tot het personen- en familierecht behoort. Daarvoor zijn de gemeenschappen niet bevoegd. De scholen worden verondersteld de federale wetgeving te respecteren, zoals elke andere persoon of instantie die informatie heeft of beslissingen neemt die van belang zijn bij de opvoeding van een minderjarige.

Het departement Onderwijs wordt geregeld gecontacteerd door ouders die niet geïnformeerd worden over schoolresultaten of andere belangrijke beslissingen, of die gewoon niet op de hoogte zijn van de school waar hun kind is ingeschreven. Het departement brengt dan de school en de betrokken ouder met elkaar in contact en wijst de school op haar verplichtingen terzake.

In een omzendbrief van de administratie van 14 april 2005, die een veel oudere omzendbrief actualiseerde, werden de plichten van de scholen ingevolge het ouderlijk gezag gedetailleerd en aan de hand van concrete gevallen uitgelegd. Ook de interpretatie van het begrip 'derden die te goeder trouw zijn', wordt aan de hand van voorbeelden uitgelegd. Zo zal een

schoolbestuur dat weet dat een bepaald stel ouders onenigheid heeft gehad over de schoolkeuze, de keuze van het levensbeschouwelijk vak, enzovoort, bijvoorbeeld bij de inschrijving van een jongere broer of zus zich moeten verzekeren van het akkoord van beide ouders. Doen ze dat niet, dan hebben ze gehandeld in strijd met de verplichting te goeder trouw te handelen.

De informatieplicht van scholen ten aanzien van beide ouders is een uitvloeisel van keuzes binnen het personen- en familierecht waarvoor de Vlaamse Regering geen bevoegdheid heeft. Toch ben ik van mening dat het een terechte maatschappelijke keuze is om het beginsel van co-ouderschap te vestigen en om daaruit een informatierecht voor beide ouders af te leiden. In de bovenvermelde omzendbrief staat de suggestie dat scholen bij de inschrijving zouden proberen om afspraken te maken met de ouders over de informatiestroom. In het schoolreglement kan worden uitgelegd hoe de communicatie met ouders in regel verloopt, en kunnen ouders worden uitgenodigd met de school bijkomende afspraken te maken die wenselijk of noodzakelijk zijn door de gezinsituatie. Het einddoel blijft de informatie van beide ouders, en de school heeft dus niet het recht zich aan haar verplichtingen te onttrekken omdat dit bijkomende administratieve lasten en kosten impliceert.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

Scholen hebben verplichtingen, maar er zijn geen sancties aan verbonden indien zij die niet nakomen. Dat is een knelpunt. Ouders blijven daarmee zitten.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Dan is er een gerechtelijke procedure mogelijk.

Mevrouw Kathleen Helsen: Volgens mijn informatie zijn er geen sancties mogelijk. De ouders moeten gewoon naar de rechtbank stappen. Voor heel wat mensen is dat een zeer grote stap.

De heer Jos De Meyer: Dat is ook voor de scholen een heel moeilijke situatie.

Minister Frank Vandenbroucke: Dat is juist, ik wil daarover nu geen uitgebreid debat voeren, maar dat

is moeilijk voor iedereen. Dit is federale wetgeving met een eigen conflictregeling. Wij moeten niet proberen daar een eigen soort reglementering aan te breien. We kunnen alleen aan de scholen uitleggen hoe ze daarin moeten optreden. Een eigen reglement met rechten en plichten beginnen uitschrijven, lijkt me verkeerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de raad van beroep in het kader van de evaluatie, maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik kan bijzonder kort zijn. Dit is een vraag om uitleg in de meest strikte betekenis van het woord. Ze is naar mijn oordeel niet meteen politiek geladen. Ik voel wel aan dat er behoefte bestaat aan enige verduidelijking. In de voorbije maanden werd ik een paar keer geconfronteerd met mensen die zich onheus behandeld voelden in een klachtenprocedure. Ik heb het niet over het pesten, dat is van een andere orde.

Bij de Raad van het Autonome Gemeenschapsonderwijs houdt een intern orgaan zich bezig met beroepsprocedures door de personeelsleden aangekend ten aanzien van tuchtrechtelijke maatregelen. De werkzaamheden van deze raad van beroep zijn bepaald door de Vlaamse Regering in uitvoering van het decreet op de rechtspositie van de personeelsleden. De samenkomsten van de raad moeten openbaar zijn. De bijeenkomsten moeten dus ook bekendgemaakt worden. Dit zou – met nadruk: zou – niet altijd op een correcte manier verlopen. Ik heb dit van horen zeggen en wil hier voorzichtig in zijn. Vaak hoort men maar één klok. Ik wil alle betrokkenen horen.

Hoe is die openbaarheid georganiseerd en verzekerd? Weet u van problemen af? Krijgt u daarover signalen? Wat is uw ervaring hiermee? Zijn dit uitzonderlijke en zelfs beladen gegevens? Als er al problemen zijn, worden die dan opgevolgd? Kunt u de vereiste openbaarheid garanderen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Martens, de zittingen van de raad van beroep van het Gemeenschapsonderwijs, dat een orgaan is van de Vlaamse Gemeenschap, zijn net als de zittingen van de kamers van beroep voor het gesubsidieerd onderwijs openbaar, tenzij de openbaarheid gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden, of wanneer de verzoeker vraagt om de zittingen achter gesloten deuren te organiseren. Dat is bepaald in de uitvoeringsbesluiten ter zake.

Ik heb geen informatie over problemen met de toepassing van deze bepalingen inzake de openbaarheid. De zittingen worden georganiseerd in de gebouwen van de administratie van het Gemeenschapsonderwijs of van het departement Onderwijs wanneer het een dossier van het gesubsidieerd onderwijs betreft. Plaats, data en uur van de zittingen kunnen op eenvoudig telefonisch of schriftelijk verzoek bij het secretariaat van de raad van beroep worden bekomen. De lokalen waar de zittingen plaatsvinden, zijn op die ogenblikken vrij toegankelijk.

Aangezien er zich volgens mijn informatie in de veertien jaar werking van de beroepskamers geen bijzondere problemen hebben voorgedaan inzake de openbaarheid van de zittingen, hebben mijn voorgangers noch ikzelf bijkomende maatregelen moeten nemen om de openbaarheid te verzekeren. Indien u bepaalde individuele gevallen kent, hou ik mij graag ter beschikking om dat te bekijken. U zult me dat vertrouwelijk moeten overmaken. Ik heb daarover geen verdere informatie.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens: Ik heb de vraag gesteld omdat ik niet alle zagezegde bewijsstukken kan beoordelen. Daarom vond ik het nuttig uw antwoord te kennen. Ik heb er ook alle vertrouwen in dat het een juist antwoord is. Het is aan de klagers om betere argumenten aan te brengen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

